

Základní škola Edvarda Beneše a
Mateřská škola Písek
Mírové náměstí 1466, Písek

Almanach žákovských prací
2024-2025

Obsah

Rozloučení (proslov ke konci školního roku).....	4
Próza	5
Poezie.....	23

Milé čtenářky a milí čtenáři,

právě se nám podařilo vydat již čtvrtý almanach literárních prací žáků 2. stupně. Uveřejňujeme v něm všechny práce, které jsme zaslali do několika literárních soutěží tak jako každý rok. V tomto školním roce jsme bohužel nezískali žádné významnější ocenění. Přesto si všech prací nesmírně ceníme. Všechny je totiž žáci napsali samostatně, bez cizí pomoci a hlavně – bez pomoci umělé inteligence. Psali je totiž ve škole v hodinách slohu, při kterých vyučující nedovolují použití digitálních technologií. V současném světě hraje AI velmi důležitou roli a my se snažíme o to, aby nám pomáhala, abychom s ní uměli pracovat, ale zároveň aby nám nebrala kreativitu, nápady a chuť něco napsat.

Opět vznikly zajímavé texty, některé vás pobaví, jiné vás rozesmutní, další vás donutí se zamyslet, ale všechny jsou originální.

Snad se vám budou také líbit.

Veronika Pauknerová

Výběr prací: učitelky českého jazyka

Grafická úprava: Martina Lískovcová

Obrázky: žáci 2. stupně

Závěrečná korektura: Martina Lískovcová

Rozloučení (proslov ke konci školního roku)

Vážený pane řediteli, vážení učitelé, milí rodiče, spolužáci, hosté,

dnes tu stojíme na konci jedné z nejdůležitějších kapitol svého dosavadního života. Po devíti letech přišel čas se rozloučit.

Rozloučit se nejen se školou, jejími chodbami, učebnami, jídelnou, nekonečnými hodinami, ale především s lidmi, které jsme denně potkávali, a hlavně s těmi, kteří nám přirostli k srdci nejvíce.

Když jsme sem přišli, byli jsme jako malá semínka zasazená do velké zahrady. Někdo byl jako růže, krásná a sebevědomá, jiný jako sedmikráska, nenápadná, ale milá, a další jako slunečnice, která ve všem najde slunce.

Devět let jsme společně rostli, i když každý jiným směrem. Někdo měl rád čísla, jiný písmena, sport nebo výtvarné umění. A právě tato rozmanitost dělala naši zahradu krásnou. Nikdo nebyl zbytečný a každý květ měl své místo.

Společně jsme získali své první jedničky, ale i pětky, prožívali jsme proměny třídního kolektivu, odchody kamarádů na jinou školu, ale i příchody nových spolužáků, střídání učitelů, zábavné, poučné i nudné hodiny, dokonce i probdělé noci na společných akcích. A právě všechny tyto chvíle a zážitky zůstanou navždy v našich vzpomínkách.

Každá zahrada potřebuje ale i svého zahradníka a my jsme neměli jen jednoho. Velké poděkování proto patří všem vyučujícím a především našim třídním učitelům, kteří o nás s láskou pečovali a pomohli nám vždy s velkým nasazením vyplít všechn plevel.

Ted' nás čeká něco nového, každý z nás bude přesazen někam jinam, ale kořeny, které nám vyrostly a které jsme zapustili tady, na naší škole, si ponese s sebou.

Nezbývá nic jiného než se rozloučit a doufat, že naše další zahrada bude alespoň stejně krásná jako zahrada Základní školy Edvarda Beneše.

Děkujeme!

Justýna Karfíková, 9. A

Próza

Z lodního deníku Diega Cortéze

Psal se datum 3. srpna roku 1492. Já, Diego Cortéz, jsem se jako kartograf zúčastnil plavby, kde kapitán Kryštof Kolumbus ve službách španělské monarchie byl pověřen velením výpravy tří karavel, jejímž cílem bylo najít co nejkratší cestu do Indie. Flotila měla celkem asi sto mužů. Z posádky ale Kryštofovi nikdo moc nevěřil. Až na mě a pár dalších námořníků z lodi jménem Santa María. Nikdo nevěděl, jestli se vrátíme ani kudy poplujeme. Nikdo netušil, co je na druhé straně světa. Hlavním lákadlem byla velká odměna. Na další dvě lodě jsme naložili dostatek zásob a vypluli jsme. I přes všechny možné obavy jsme doufali v to nejlepší. Doufali jsme, že nalezneme kratší trasu do Indie. Pro všechny případy jsem se rozhodl průběh cesty zaznamenat do deníku.

Anna Krasnokutska, 7. C

Den první

První den po vyplutí ze španělských a portugalských vod se nic moc nedělo. Zásob jsme měli dost. Solené ryby, maso, olivy, olej, rýži, víno, vodu, suchary, luštěniny, rozinky a mandle. Všeho byl dostatek. Nálada na palubě byla skvělá. Plná očekávání. Z lodi jsme natěšeně vyhlíželi do okolí. Žádná pevnina v dohledu před námi.

Den třetí

Třetí den jsme zahlédli něco divného. Nikdo z nás to ještě v životě neviděl. Obrovská čára vlnící se přes oceán. Nikdo nevěděl, co to bylo. Jenom to prostě plulo. A vrtělo se to. Plulo to

směrem k nám. A pak další. Tři nebo čtyři. Všichni jsme se báli a schovali se dovnitř lodi. A čekali, než to odpluje.

Den čtvrtý

Ty divné stvůry nezmizely. Jsou stále okolo naší lodi. Točí se sem a tam, a dokonce to vypadá, že kolem naší lodi dělají smyčku. Nevíme, co máme dělat. Jeden z námořníků se pokusil dostat blíž a trefit je. Už se nevrátil. Asi přepadl přes palubu. Slyšeli jsme křik. A pak už nic. Od té doby nikdo nevyšel. Ještěže všechny zásoby máme v podpalubí, kde se schováváme. Někteří námořníci začínají být paranooidní. Jiní šílí. Jeden námořník už dočista zešílel. Začal ječet, pobíhat sem a tam a brát všechny zásoby. Měl krev v ústech a vypadal divně. Dokonce prorazil i jeden sud s vínem. Už jsme s tím nemohli nic dělat. Náš kapitán Kryštof Kolumbus vzal pistoli a prostřelil mu hlavu. Dál moc nevím, co se stalo. Usnul jsem.

Den sedmý

Přestali jsme vycházet ven. Nějak prostě plujeme. Venku šílí už pár dní hrozná bouře. Nemáme pojem o čase. Doufáme, že se to zklidní. Snad budeme moct zase vylézt ven. Obrovské vlny. Déšť. Zima. Vítr. Zásoby docházejí. Námořníci jsou nemocní. Blouzní v horečkách. Jen několik z nás se ještě drží. Z původních padesáti dvou námořníků už pět ubylo.

Den jedenáctý

Náš kapitán se začíná uzavírat do sebe. Nevíme, co máme dělat. Ještě včera se nás snažil povzbudit, ale dnes už je toho i na něj moc. Další tři námořníci jsou po smrti. Bouře už ustala, ale pořád jsme uprostřed oceánu. Nevidíme nic a nikoho. Nevíme, jestli tuto cestu přežijeme.

Den třináctý

Už to tu nezvládám. Nevím, jak dál. V noci jsem nespál. Ještě s pár dalšími námořníky. Já tu nestvůru viděl. Obrovská chapadla. Obrovská. Náš kapitán byl také vzhůru. Ostatní nám nevěří. Ale já přísahám. Já ji viděl a slyšel. Rozbila nám část podpalubí. Prorazila ji tím obrovským chapadlem. Vzalo to jednoho z nás. A taky část zásob. Asi tu všichni umřeme.

Do posledního umřeme. Ta nestvůra byla jako obří chobotnice. Větší, dvakrát větší než celá naše loď. Kryštof nařídil provizorně opravit proraženou část lodi. Uvidíme, jestli to vydrží. Pokračujeme v plavbě.

Den sedmnáctý

Další námořníci jsou nemocní. Blouzní v horečkách a mají divně zbarvenou kůži. Skvrny pod nehty. Některým se kývou zuby. Dnes jsme viděli nedaleko od nás výbuch. Ve vodě. Zničehonic. Obrovská černá koule. Blesky a vlny. Pod námi se objevilo strašlivé stvoření. Vypadalo jako ryba. A zase výbuch. Co budeme dělat? Dostali jsme zprávy z druhých dvou lodí. I u nich je situace špatná. Námořníci umírají nebo jsou nemocní. A k tomu všemu ty příšery. Příšery pod vodou.

Den dvacátý třetí

Jsme nedaleko pevniny. Ale Indie to určitě není. Já tomu nevěřím, já v Indii už byl. Ostatní jásají. Jsou tu nějakí divní muži. Kryštof je nazval indiány. Zaútočili na nás. Čtyři muži zemřeli. Na pokyn kapitána jsme je museli postřílet. Do jednoho. V noci jsme tam přespali. Nemohl jsem usnout. Měl jsem pocit, jako by nás něco sledovalo. Ráno tam byli další. Ti Kryštofovi indiáni. Ale tihle neútočili. Snažili se komunikovat. Dali nám jídlo. Žluté a oválné. Celkem dobré. Vlastních zásob už jsme měli málo. A taky nám dali zlato. Jenom za pár nepotřebných věcí, které jsme jim nabídli. Španělská královna na nás bude pyšná.

Den dvacátý pátý

Doplnili jsme zásoby. Zakryli mrtvá těla. Pořád nevěřím, že je to Indie. I ostatní už pochybují.

Den dvacátý osmý

Ti Kryštofovi indiáni na nás zase zaútočili. Zřejmě kvůli svým ženám. Pár námořníků je pronásledovalo. Museli jsme odjet. Několik mužů je zraněných. Poškodili nám loď. Všechny tři ale ještě plují. Máme je naplněné zlatem. Takové bohatství. Kdybych zradil posádku a vzal si všechno zlato jenom pro sebe... Ne, to nesmím udělat. Přísahal jsem španělské královně. Sice jsme nenašli kratší cestu do Indie, ale nový ostrov ano.

Den třicátý

Něco okolo půlnoci. Ta nestvůra se vrátila. Obrovská chobotnice, co na nás už jednou zaútočila. Vrátila se. Jednu loď úplně potopila. Všichni jsou mrtví. Jejich těla si vzala s sebou. Obří zobák místo tlamy. Místo zubů kleště s hroty. Začali jsme jí říkat Kraken.

Den třicátý šestý

Další loď je potopená. Už zbývá jen ta naše. Santa María. S naším kapitánem. Vlastně ani nevíme, co se stalo. Slyšeli jsme jen křik a výstřely. A pak už nic. Jednoho jsme zachránili. Ale nemluví, jen křičí hrůzou. Nepočítám dny. Je nás stále méně. Námořníci umírají na nemoci, někteří prý skočili i sami z lodí. Zešileli.

Den padesátý osmý

Už jsou to skoro dva měsíce, co jsme na plavbě. Nevím, jak jsme daleko od pevniny. Doufám, že ne moc. Kraken se totiž znova vrátil. Dnes ráno nám doslova rozdrtil levou část lodi.

Nějakým způsobem ale pořád plujeme. Krakena se nám podařilo odrazit, ale minimálně čtyři další muži už s námi nejsou. Přesný počet neznáme. Večer jsme konečně uviděli pevninu. Doufali jsme, že je to Španělsko. Kryštof nám v noci sebral zbraně. Svolal si nás třináct námořníků, kteří jsme zbyli, a zapřísahal nás, že o ničem nesmíme mluvit. Jinak nás prý zabije. Najde si nás a zabije. Ještěže mám deník. Nesmí ho najít...

Ondřej Hlaváček, 7. A

Moje rodina

Nedokážu si představit život bez rodiny. Rodina je pro mě vše. Hraje klíčovou roli v mém životě. Když jsem se svými nejbližšími, cítím se bezpečně a milovaně. Bez nich bych často neměla oporu v těžkých a zapeklitých situacích. Rodina mi dává nejen zázemí emocionální, ale i materiální, například střechu nad hlavou, jídlo, vodu, peníze, ale také vzpomínky, tradice, lásku, radost i smutek. Díky tomu jsou z nás lidé, jakými jsme.

Každý den si můžu s kýmkoliv z rodiny popovídat, sdílet zážitky, starosti a radosti z celého dne.

Rodina mě také podporuje v tom, co mě baví, a motivuje mě k cílům, kterých bych bez ní nikdy nedosáhla. Vzpomínám si, jak jsem díky podpoře maminky skončila na 3. místě ve sportovní soutěži nebo když jsme jen měli rodinnou oslavu, to jsem byla šťastná jako blecha.

Viktorie Lišková, 7. B

Podle mého názoru bych se bez rodiny cítila nejen osamělá, ale i smutná.

Samozřejmě vím, že mnoho lidí takovou rodinu nemělo nebo nemá. Je mi jich líto, ale i přes to doufám, že si žijí dobře.

Na závěr si myslím, že život bez rodiny by pro mě byl neúplný, asi bych ho nežila na sto procent. Jsem si jistá, že pro mě rodina znamená lásku, vzpomínky, smích, ale někdy i starost.

Eliška Dvořáková, 9. D

Největší záhada

V malém městečku uprostřed lesů se nacházela stará a opuštěná vila, o které se říkalo, že je prokletá.

Místní obyvatelé se jí vyhýbali a vyprávěli si strašidelné příběhy o záhadných zvucích, které se ozývaly v noci. Jednoho dne se skupina odvážných dětí rozhodla, že tuto záhadu vyřeší.

Připravila si baterky, zápisníky a vydala se k vile. Když děti dorazily k domu, vrátily se jim všechny vzpomínky, které slyšely. Vstoupily dovnitř a prozkoumaly prázdné místnosti.

Každý šel opatrně, ale zvědavost je hnala dál. Najednou uslyšely podivné šramocení přicházející z podkroví.

Srdce jim bušila jako o závod, ale rozhodly se zjistit, co to bylo. Vyšly po schodech a otevřely dveře do podkroví. Uviděly starou truhlu, která byla zakrytá prachem. Když ji otevřely, našly uvnitř staré fotografie. Byly to vzpomínky na rodinu, která zde žila před mnoha lety. Děti si uvědomily, že vila nebyla prokletá, ale plná vzpomínek.

Zjistily, že největší záhadou bylo nedorozumění. S novým pohledem na vilu se rozhodly, že ji promění v místo, kde by se mohly setkávat a sdílet příběhy.

Může být fantazie někdy na škodu?

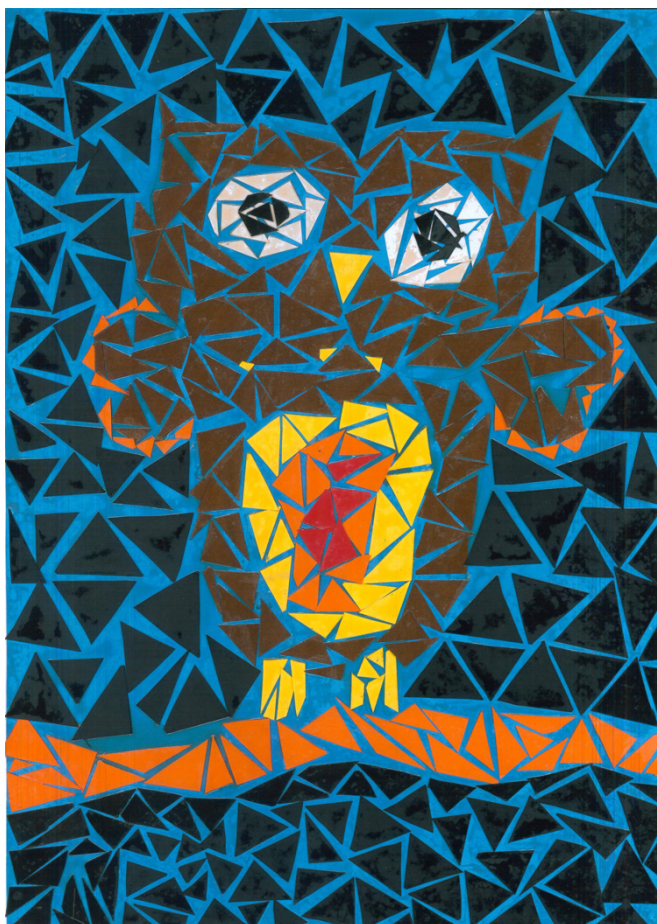
Jana Kvasničková, 9. D

Magické místo

Nedaleko vesnice, kde bydlím, se rozprostírá blízko lesa louka s rybníčkem. Místo jsem si oblíbila díky klidnému prostředí a nádhernému výhledu. Na louku málokdo chodí, a tak je velice snadné sem a tam zahlédnout nějaké zvíře. To jen přidává na půvabu místa.

Na jaře je louka překrásná, všechno kvete a včely poletují od jedné květiny ke druhé. Čas od času zafouká jarní vánek a stébla trávy se houpají ze strany na stranu. Celá louka vypadá, jako by se právě roztančila. V tomto ročním období nejraději sedím na trávě a pozoruji, jak se stromy v lese pohupují po směru jemného větru.

V létě za svitu slunce je rybníček u louky rozzářený krásnými barvami. Je to nádherný pohled. Občas nad hladinu rybníka vyskočí malá rybka. Když konečně najdu stinné místo a jen obdivuji ten nádherný pohled, jako by se svět na chvíli zastavil a všechno najednou ztichlo.

Vojtěch Kápl, 7. C

I když je louka v každém ročním období nádherná, u mě vyhrává podzim. Všechno se najednou zbarví různými barvami. Listy stromů mají výrazný odstín žluté a červené. Po květinách už není ani památka, ale všechno vynahrazují barevné listy plovoucí na hladině rybníčku. Jestliže zafouká vítr, listy se jemně pohupují po jeho směru. Když padá déšť, hladina rybníka se i s listy roztančí. S každou další spadlou kapkou se na rybníčku vytvoří malý kroužek, který je však hned přerušen další padající kapkou. Tráva je vlhká od neprůhledné ranní mlhy.

Přechod podzimu a zimy je co nevidět tady. Zima začíná. Když se poštěstí a louku zasype sníh, je to opravdu okouzlující pohled. Zamrzlý rybník a zářivě bílá sněhová pokrývka, ze které jen maličko vykukují stébla trávy, působí až magicky. Zejména v noci, když zářivý

měsíc osvětluje louku a zároveň oblohu nad ní. Sníh se v září měsíce překrásně leskne a malé krystalky jsou rázem na první pohled vidět.

Jsem velmi ráda, že jsem něco tak krásného našla právě já, a doufám, že ještě dlouho zůstane toto místo ve skvělém a v čistém stavu.

Nela Kořánková, 9. D

Rybníky v lese

Často chodím na své oblíbené místo do lesa, kde je hráz mezi dvěma rybníky. V létě je všechno pestré a barevné. Často tu létají motýli nebo zajímaví brouci. Tu a tam vyskočí i kapr z vody. Po celý den plavou po rybnících labutě. Celý svět v tu chvíli ztichne a jsou slyšet jenom ptáci, kteří krásně zpívají.

Na podzim příroda kouzlí zase jiné divy. Už nejsou slyšet zpívající ptáci, ale jen šum listí, co padá ze stromů na zem. Když do lesa vkročíte v tomto ročním období, padají na vás strašidelné myšlenky. Nad vodou a okolo rybníků se vždy valí bílá mlha, která pohlcuje celý les. Kdykoliv přejdete přes hráz, je tu mnoho maličkých žabek, které se vyděsí a rychle skočí do vody.

V zimním čase je zde vše zasněžené. Často jsou vidět zvířecí stopy ve sněhu, ať už se jedná o srnku, prase či lišku. Rybníky bývají zamrzlé, ale ne natolik, abyste se po nich nemohli projít. Přiznám se, že i já sama jsem po zamrzlém rybníku chodit zkoušela a propadla jsem se. Občas, když hledím na bezlisté stromy, vidím veverky, které skáčou ze stromu na strom.

Po zimě zase přichází jaro a vše je najednou opět barevné. Sluníčko svítí a ptáci začínají zpívat. Všude bzučí včely a nebe je blankytně modré. Les už se opět zelená, voda v rybníku rozmrzla a ryby zase skáčou nad hladinu klidné vody.

Skvělé jsou také zážitky, které odtud mám. Miluji, když sem chodím se svým psem Timem. Každé období je zde krásné, ale mně se nejvíc líbí léto, podzim a zima.

Tereza Smolová, 9. D

Žraločí ponaučení

Daleko od lidské civilizace, hluboko v mořích, nedaleko Mariánského příkopu žila byla jedna žraločí rodina. Kile, hlava rodiny, čtyřleté mládě Mondeo a jeho maminka Amanda. Všichni tři bydleli v jedné útulné zatopené jeskyni. Pokaždé, když měli hlad, skočil Kile pro nějaké ryby. Nejčastěji plaval chytat vedle silného proudu, kde ryb bylo vždy hodně.

Když se Mondeovi blížilo pět žraločích let, rozhodli se jeho rodiče, že by se měl také naučit, jak se takové ryby chytají. A tak mu na jeho narozeninovou oslavu uchystali překvapení. Nejprve byl úplně nadšený, což mu také zůstalo až do poslední chvíle.

Cestou k tomu posvátnému místu, jak tomu vždy říkal Kile, ho rodiče poučovali o tom, aby se v žádném případě nepřibližoval k silnému proudu, protože ho snadno odnese. Mondeo tomu nevěnoval příliš velkou pozornost, protože už se nemohl dočkat, až chytí svoji první a zaslouženou rybu.

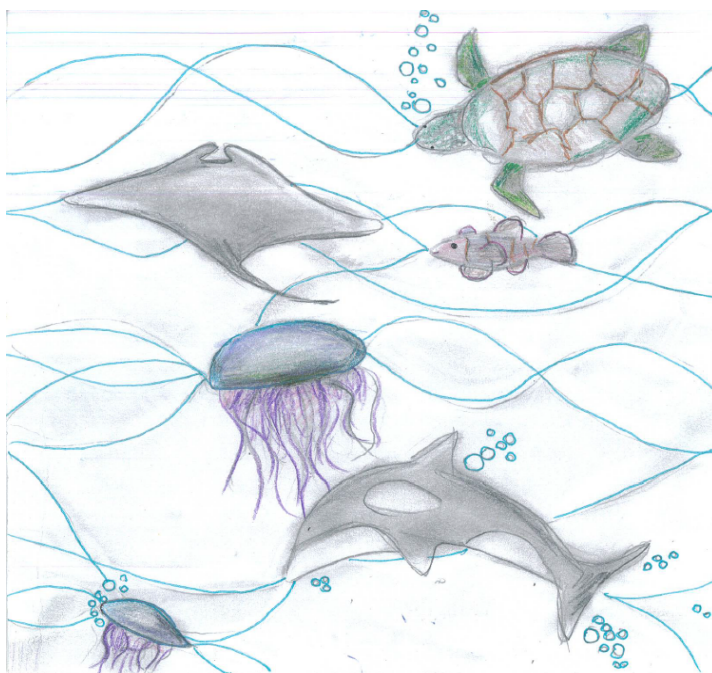
Když dorazili na místo, začal mu Kile vysvětlovat, jak má vypadat správný postoj, jak má správně vyčkávat a hlavně že si musí být

stoprocentně jistý, jinak to může špatně skončit. Mondeo zaujal správný postoj, vycenil zuby a chňap. Rybu skutečně chytil a oba jeho rodiče byli moc šťastní a pyšní.

Mondeo byl ale nejšťastnější, možná až trochu příliš. Chtěl chytit další a další. Amanda ho varovala, aby se uklidnil, ale on neposlechl. Zničehonic vyrazil pro rybu, tu ale netrefil a veplul přímo do proudu. Kile se snažil syna zachránit, ale už bylo moc pozdě.

Rodiče po něm celý svůj život pátrali, ale už ho nikdy naživo neviděli. Kdyby Mondeo udělal to, co mu Amanda řekla, nemuselo by to takhle skončit.

Z tohoto krátkého příběhu plyne ponaučení, že kdo chce moc, nakonec nemá nic.

Anna Pšeničková, 7. A

Kryštof Hlaváček, 9. A

Můj den

Jaro už se blíží a já se najednou začínám cítit plná energie. Dny se prodlužují a ráno už vstávám za světla. Vzduch je čistší a lehčí. Já se cítím lehká jako pírko. Nálada se mi zvedá. Ráda trávím čas venku. Není tam už taková zima a v lese je živo. Táhle zpívá ptáček a tady běží veverka. Všichni, kdo spali zimním spánkem, procitají a hrnou se do života s novou silou.

Mezitím, co s nejlepší kamarádkou jdeme lesní cestou, potkáme pána s pejskem, paní, která se šla proběhnout, a děti pobíhající po louce. Vzduch nad strání se naplní smíchem malého chlapečka, který utíká před svou kamarádkou. Pamatuji si, že jsme si jaro užívaly podobně s kamarádkami. Když přijdu domů, pozdravím babičku, zeptám se, co dnes dělala a jak se měla. Její odpověď mě překvapí. Je mi smutno, že neřekla něco jiného než: „Já nevím, já si to nepamatuji.“ Rozhodnu se proto, že ji vezmu ven. Je to náročné a mě po krátké dvacetiminutové procházce bolí záda. Babička má chodítko, ale i tak jí chůze dělá problém. I přes všechny překážky jsme si to užily. Večer padnu únavou do postele a okamžitě usnu.

Ráno se podívám ven a zjistím, že v noci byla zima a mráz mi na okno nakreslil překrásné ornamenty. Cestou do školy odvedu brášku do školky a vyzvednu kamarádku. Povídáme si a smějeme se každé prkotině. Dny ve škole umí ubíhat rychle, ale i pomalu. Tento den je bohužel jedním z těch pomalých. Jsem ráda, že ve škole mám kamarádky, nevím, co bych si bez nich počala. Vždy mi zlepší náladu. Někdy mám pocit, že dokážou až zářit, jakou mají dobrou náladu a pozitivní myšlení. O polední přestávce si chci číst, ale podívám se ven z okna a všimnu si, jak je nádherně. Fouká tam větřík a na hřišti dovádí družiny. Po přestávce máme tělocvik.

Po škole vyzvednu brášku, dojdeme domů a potom si brášku odveze taťka na hokej. Já mám doučování z matematiky. Moc se mi tam nechce, ale chci se dostat na střední školu, kde se mi bude líbit, a tak se seberu a jdu na matematiku. Po doučování jdu domů. Už je tma, ale to mi nevadí. Cestou nikoho nepotkám a jsem za to ráda. Naštěstí se nemusím učit, a tak si pustím svoji oblíbenou trojici filmů s názvem Drahokamy. Viděla jsem ji už nespočetněkrát, ale i tak si je s radostí vždy pustím.

Po filmu řeknu rodičům a ségře: „Dobrou.“ V posteli se mi nedaří usnout, a tak chvíli přemýšlím a pak se soustředím na svůj dech. Tato metoda mi vždy pomůže zklidnit mysl a usnout. Během pár minut už se propadám do husté černoty. V noci se mi zdají sny o tom, jak

cválám po louce na koni černém jako noc a nad námi září měsíc s hvězdami. Nebo o vílách, které se starají, aby zbytky zimy zmizely a jaro mohlo převzít vládu nad světem. Zbytek si nepamatuji. Můj spánek je občas slabý a občas spím, že by mě nic nevzbudilo. Tahle noc byla nádherná. Takovéto podobné scénáře se opakují den co den.

A když konečně naposledy zazvoní a já jdu v pátek domů, už se moc těším na víkend. O víkendu k nám přijede sestřenice a my si uděláme sushi večer. Sushi jsem se naučila vyrábět a od té doby ho už nemusíme kupovat. Často vařím, protože mě to baví. Se sestřenicí si užijeme spoustu zábavy. Když odjede, je mi smutno, protože ona vždy vymyslí nějakou blbost jako třeba hraní her, což se může zdát normální, ale ona si pravidla vždy nějak uzpůsobí pro své potřeby, až je to vtipné. Takovéto dny mi život vždy osladí.

Barbora Coufalová, 9. A

O líné tmě

Vzpomeňte si na to, když sedíte na kopci a koukáte na západ slunce. Mraky jsou rudé jako rajčata a slunce pomalu zachází za vrcholky hor. No víte, ale to není všechno, myslíte si, že by to bylo takhle jednoduché? Že odejde slunce a přijde tma? Většina lidí si to takhle myslí, avšak tento příběh vás přesvědčí o opak.

Byla jednou jedna tma a ta tma nebyla stejná jako všechny ostatní tmy. Byla totiž líná. Vstávat se jí nechtělo, cvičit se jí nechtělo, vlastně se jí nechtělo vůbec nic dělat. Jednou, když dosáhla 15. narozenin, přišel k ní tatínek, který jí řekl: „Tmo, už jsi dost velká na to, abys šla na Zemi. Musíš vždy půlku Země obejmout a tu druhou zase obejmě Slunce. Ale předtím, než tam půjdeš, dá ti Měsíc nějaké instrukce.“ „Tati, a kdy tam mám jít?“ ptala se. Tatínek jí vzápětí řekl: „V šest hodin večer.“ A tak tma oslavila své 15. narozeniny a šla spát.

Ráno se probudila, když jí zvonil budík, jenže ona ho zamáčkla a ještě zůstala v posteli. No jo, jenže co se stane, když jste přikrytí hedvábnou peřinou? Usnete! Ona usnula a NIKDO ji nevzbudil. Tatínek s maminkou už byli dávno v práci. Když vtom najednou někdo ťuká na dveře. Vzápětí se tma probudí a kouká se na budík. Na budíku je

napsáno 21:00, ona se zhrozí a jde otevřít dveře. Za dveřmi stojí Měsíc a rozzuřeně křičí: „UŽ JSI DÁVNO MĚLA BÝT NA ZEMI!!! KDE JSI?“ Byl to hodně velký problém, protože na Zemi zůstalo světlo – i v devět hodin večer. Rychle se oblékla a pospíchala na Zemi. Obejmula ji a viděla tu krásu. Byla zde malá světélka, která vypadala jako souhvězdí.

Samozřejmě, že tma byla až po deváté hodině večerní. A proto tomu lidé začali říkat slunovrat. Od té doby musely jít tmy a obejmout jednou ročně Zemi o tři hodiny později.

Julie Kudějová, 9. A

Mandala

Kruh je rovinný obrazec ohraničený kružnicí. Když je jich víc, může vzniknout krásná mandala, anebo chaos. Celý život se pohybujeme v kruzích. Každý má jiné kruhy. Někdo mandalu a někdo chaos.

Záleží jen na nás, koho si do těch kruhů pustíme a také kdo z nich odejde. Chceme, aby do našich kruhů ostatní zapadali. Chceme, aby naše kruhy byly mandala. Ale lidé nejsou rovinný obrazec. Lidé nejsou ploší. Lidé jsou lidé. Mají emoce a přemýšlejí, chtějí něčeho dosáhnout, chtějí říkat své názory a být svobodní. Ani jedno z toho kruh, jakožto rovinný obrazec ohraničený kružnicí, nemá.

Ale když necháme lidi ve svých kruzích být lidmi, samovolně a nenásilně mandalu vytvoří sami. A jedinečností svých charakterů ji i vybarví. Náš život není donekonečna se hrnoucí linie, náš život není čára, ale mandala. Jsme mozaikou lidí, které poznáváme. Ty mandaly by byly smutné a stejné, kdybychom byli všichni perfektní.

Moje mandala nemá moc barev, ale vím, že některé z nich v ní budou navždy. Vztahy s takovými lidmi jsou upřímné, nefalšované. A naplnit svoji mandalu těmito barvami je to, co chci v životě dokázat.

Vím, že jsem i součástí mandal jiných. Jsem vděčná za to, že můžu být jejich barvou a oni zase tou mojí.

Kateřina Spěšná, 9. A

Amálie Němcová, 8. C

Naděje ve slunečnicích

Jednoho dne jsem se rozhodl jít do lesa na procházku. Po cestě jsem se kochal přírodou a zvířectvem, které žije v lese. Asi v půli cesty jsem si sedl na velký pařez. Jenomže už byl ztrouchnivělý a propadl jsem se kamsi do středu země. Padal jsem asi deset minut, až jsem spadl do vody. Myslel jsem si, že jsem v pekle, ale opak byl pravdou.

Dole na mě čekal jakýsi podivuhodný chlapík. Řekl mi: „Už jsem na tebe čekal snad pět let. Cesta ven vede jen jedna. Ale jsou k ní třeba dva lidé. Vede přes slunečnicový most až na severní pól.“ „A jak se k němu dostaneme?“ zeptal jsem se. „To nevím, ale mám mapu, kterou jsem tady našel asi před rokem. Našel jsem ji společně i s knihou, ve které je všechno podrobně popsáno. Píše se, že na to, abychom se tam dostali, musíme najít slunečnice a vodu,“ vykládal dlouze. Dál jsem se dozvěděl, že semínka se musí zalévat jen při červeném úplňku, který trvá dva týdny, což by mělo začít údajně za tři dny. A tak jsme šli semínka hledat.

Došli jsme až ke slunečnicovému poli, semínka jsme sebrali a pokračovali jsme k nedalekému jezírku. Po cestě jsme pozorovali krásný barevný podzemní svět. Vše bylo nádherně pestrobarevné. Semínka jsme zaseli a poctivě zalévali každý den. Nic se nedělo a už jsme si mysleli, že tam zůstaneme navždy. Nakonec ale začaly slunečnice pomalu vykvétat. Uviděli jsme světýlko na konci tunelu, naši naději. Hezčí květiny jsme nikdy neviděli.

Najednou jsem začal chápat, že to není jen o slunečnicích, ale i o spolupráci a přátelství. Z majestátních květin se najednou začal stavět most. Bylo to ohromující! Vylezli jsme po mostě

Nicolle Loslebenová, 8. B

nahoru a každý jsme se vydali svou cestou domů. Ještě předtím jsme ale náš podzemní svět pojmenovali Barevný svět kamarádství a spolupráce.

Všichni lidi na světě bychom si měli pomáhat, i když se třeba zpočátku vůbec neznáme.

Vojtěch Šindelář, 9. A

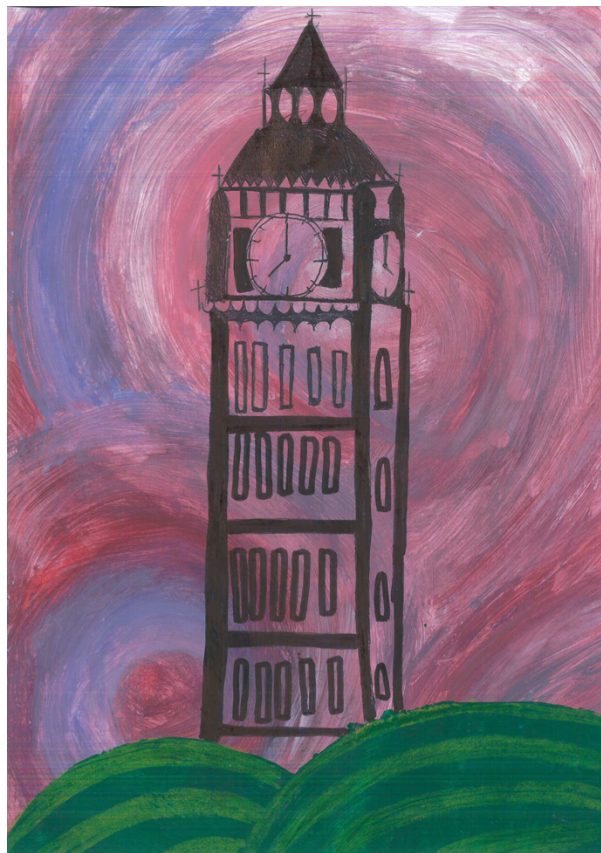
Hrdinové všedních dnů

Moje máma

Můj hrdina všedních dnů byla, je a vždy bude moje maminka. Pokaždé mi se vším pomůže, když potřebuji. Někdy to se mnou není vůbec lehké. Já si to uvědomuji a obdivuji ji, že to vždy zvládá. Můžu se jí svěřit naprosto se vším, nikdy nikomu nic neřekne a snaží se mi pomoci. Beru ji jako nejlepší kamarádku. Vím, že mě bude vždycky podporovat a moc si toho vážím.

Je hodná, krásná, šikovná, laskavá. Má prostě všechno, co by jako správná máma měla mít. Vždy se pro mě obětovala. Za každé situace. S mým tatškou mě vychovávají už od malička. Občas to bylo velmi náročné a těžké, ani si to nedokážu představit. Ale oni to opět zvládli a já jsem strašně ráda za to, jak mě vychovali. Setkala se v životě se spoustu překážkami, neměla to vůbec jednoduché a ona pokaždé vše překonala, vyřešila a zvládla. Stíhá úplně všechno. Stará se o domácnost, o nás se ségrou a má i své vlastní zájmy. Někdy se nestačím divit, co za ten den stihne, a vůbec to nechápu. Zároveň je pořád nejlepší dcera, máma a manželka.

Je to nejsilnější žena, kterou znám. Jednou chci být máma, jako je ona. Zaslouží si celý svět. Nedokážu si bez ní představit život. Nevím, co bez ní budu dělat, a nikdy ji nechci ztratit. Moc ji miluju a jsem vděčná, že ji mám!

Anna Pšeničková, 7. A

Laura Vaněčková, 9. A

Moucha

Sedím v křesle a čtu si knihu. Jsem zažraná do děje. Z kuchyně se ozve známý zvuk konvičky na čaj. Voda už je uvařená. Už se chci zvednout z křesla, ale vyruší mě bzuchení u mého levého ucha. Pomalu otáčím hlavou, protože nechci svého hmyzího společníka vyplašit. Je to moucha.

Chvilku ještě poletovala po pokoji, ale potom se mi drze usadila do klína. Koukala jsem po nejbližší plácačce, jenže ta ležela na nočním stolku, na který jsem z křesla dosáhla jen tak tak. Nesměla jsem udělat žádný prudký pohyb. Pomalu jsem se natahovala a u toho jsem na střídačku pozorovala mouchu a noční stolek. Prsty jsem se už dotýkala plácačky, ale vtom se moucha pohnula. V klíně mi dlouho nevydrží. Musí to být rychlá akce. Čapla jsem plácačku. Napřáhla jsem se, jak jen to šlo a... „Au!“ zaúpěla jsem a s bolestí jsem se podívala, jestli jsem tu otravnou mouchu dostala. Přemohla mě zlost, když mi proletěla před očima. Přišlo mi, že se mi vysmívá. Vesele si poletovala a nechtěla mi dát příležitost ji plácnout.

Když ji lítání unavilo, posadila se na skříň. Ta nezbednice věděla, že nahoru za ní nemůžu. Běhala jsem po místnosti a ve snaze ji zastihnout jsem stoupala i na nábytek. Dokonce jsem otevřela okno, kdyby mě náhodou chtěla přestat otravovat. Přišlo mi to jako hodiny, než se konečně usadila na strop. Přitáhla jsem si křeslo a stoupala si na něj. Pomalu jsem se natahovala po mouše, jenže zničehonic se ozvalo křup! Noha křesla se podlomila. Neudržela jsem rovnováhu a skácela jsem se na zem. Šíleně mě bolela hlava. Zkontrolovala jsem, jak je na tom moucha. Zahlédla jsem ji u otevřeného okna, jak mi mává na rozloučenou.

Nakonec mám jen otřes mozku a rozbité křeslo, ale hlavně, že moucha se má dobře.

Veronika Zadražilová, 9. A

Poezie

Můj první kůň

Když jsem po prvním poníkovi zatoužila,
mamku jsem ke koupi přemluvila.

Po dlouhém roce hledání
jsme našly poničku k mání.

Hned jsem věděla, že je ta pravá,
a začala ji mít moc ráda.

Po prvním převezení do stáje
nám utekla někam do háje.

Znala jenom závody,
neuměla dát se do úplné pohody.

Po měsících trénování
jsem začala vnímat zlepšování.

V našem prvním závodě
nebylo cílem vyhrát, ale jet v klidu a v pohodě.

Přesto jsme v parkuru vyhrály
a čestné kolečko si spolu užily.

První závody jsme tedy zvládly,
na společnou cestu jsme se vydaly.

Tréninky s Poninkou nebyly vždy legrace,
někdy to dalo dost námahy a práce.

Přesto všechno jsme se nevzdali
a naši Poninku si nechali.

Teď už ji máme několik let,
stále objevujeme spolu svět.

I když artrózu teď má,
je můj nejlepší kamarád.

Anežka Hrnečková, 7. A

Sport je můj život

Každé ráno vstávám včas,
trénink volá, to je hlas.
Obuju boty, vyběhnu ven,
sport je vášeň, nejen sen.

Pot mi stéká po tváři,
každý krok mě rozzáří.
I když bolí každý sval,
nevzdám se a jdu dál.

Někdy padnu, ztrácím síly,
přesto mířím k svému cíli.
Vítězství mě povzbudí,
prohry touhu probudí.

Ať už prší, sněží nebo slunce pálí,
to mě nikdy neodradí.
Sport mi dává sílu žít,
bez něj už nedokážu být.

Sára Beranová, 7. A

Ella Charvátová, 8. C

Tajuplné oceány

Oceány Země jsou tak krásné,
každý by o nich skládal básně.
Když nahlédneme pod hladinu,
získáme inspiraci na hodinu.

Nikdo z nás vůbec netuší,
co skrývá oceán nejhlubší.
Máme jen nepřesné odhady,
nemají vědecké podklady.

V oceánech je tolik zajímavých tvorů,
mohli by si zahrát v hororu.
Od žraloků až po měkkýše,
to jsou tvorové vodní říše.

Je tu tolik rozmanitých věcí,
nechytili bychom je do klecí.
Průzkumníci se snaží objevit víc,
ale k hlubinám stále nemají klíč.

Tajemný oceán má i temné stránky,
když nechce lidi pustit na zem zpátky.
Již mnoho jmen se kvůli oceánu
zapsalo do smutných záznamů.

Každý z nás ten pocit určitě zná,
když při potápění zůstane sám.
Strach dostane se nám až do kostí,
cítíme všude kolem zuby žraločí.

Oceány sehrály veliké role
i jako obrovská bitevní pole.
Na mořích bojuje se od počátku světa,
na mořích válčí se i za našeho života.

Ledovce na severu stále tají,
globálnímu oteplení podléhají.
Hladina oceánů stoupá výš.
Kdy zastaví se? Co ty o tom víš?

Matěj Lískovec, 6. A

U rybníka

Jednoho letního dne zrána
nad rybníkem letěla vrána.
Vracela se z výletu,
rybník sledovala za letu.

Co viděla, za to se styděla.
Na břehu stál kluk,
vypadal jak buk,
stál tam ani muk.
Sledoval břeh,
na kterém rostl mech.

V trávě o kousek dál
si kačer s klackem hrál.
Klacek mu spadl až k vodě,
chtěl se vyhnout nehodě,
nebyl z toho v pohodě.

Kačer o kořen zakopnul,
po hlavě do vody zapadnul.
Ostatní kachny zmatkovaly,
do vody za ním naskákaly.

Studená voda je uklidnila,
pohodu tak navodila.
Kluk kámen hází a zas míří,
z kachen lítá spousta chmýří.

Zmatené kachny udělají dohodu,
že se všechny ponoří pod vodu.
Kachny se dostaly z vody ven,
snad bude zítra lepší den!

David Čabrádek, 7. A

Želva

V teráriu na mém stole
želva zelenavá přebývá,
rozpraskaný krunýř v sobě
milého tvora ukrývá.

Má želva hodně pamatuje,
je klidná a žije mnoho let.
Plouží se a tiše pozoruje,
jak se kolem mění svět.

Když přeruším jí cestu její
z jedné strany na druhou,
pak už šťastná zase není
a směšně hraje našťvanou.

Želvám nejvíc radost uděláte,
když vykoupou se v čisté vodě,
na talířek list pampelišky dáte
a necháte je běhat na svobodě.

Mají kolem sebe zvláštní auru,
jsou stále jaksi nad věcí.
Připomínají dobu dinosaurů,
jsou to tvoři pravěcí.

Klára Jestřábová, 7. A

Škola

Ve škole se všechno naučím,
a když udělám chybu, tak se poučím.
Chyba, to je kamarád,
ne každý ji má rád.

Když se ve škole snažíme,
dobré známky nosíme.
Občas přijde špatná známka,
to pak nemá ráda mamka.

Pohyb všichni máme rádi,
s tělocvikem jsme kamarádi.

Matematika nás baví méně,
čísla občas nechápeme.

Dějepis je zábava,
kdo ho umí, vyhrává.
Škola není žádná nuda
a můj výkon není ostuda.

David Šíma, 6. C

Vesmír

Jednou v noci
na zahrádce si ležím,
dívám se na hvězdy plné emocí,
kterým jako jediným věřím.

Sním o tom, jak na jiné planetě to vypadá dnes
nebo zítra a pozítří,
stačí se jen podívat do nebes,
kde se hvězdičky usmívají a jiskří.

Třeba na planetě Jupiter?

Jak to asi vypadá?

Jako u nás na Zemi to mi nepřipadá,
je obrovský s barvou jako likér.

Kdo tam asi tak žije?

Mimozemšťané, nebo jiní lidé?

Co když tam nic nepřežije?

A nic nebude pravdivé?

David Neubauer, 9. C

Černé díry, asteroidy a komety
povídat si chtějí.

Ale lidé na Zemi

do nich nevkládají mnoho nadějí.

Už odbily kostelní hodiny,
sbalila jsem si peřiny.

Znovu se podívala na tu třpytící se řeku
a žila na věky věků.

Eliška Dvořáková, 9. D

Podzim

Padá listí, padá všude,
je ho plná zahrada.

Bereme si rukavice,
to zas bude paráda.

Uděláme kopice,
jsou to velké haldy.
Radujeme se velice,
užijeme si legrace.

Nakonec vše uklidíme,
založíme kompost.
Na jaře ho použijeme,
udělá nám radost.

Jakub Jedlička, 6. C

Já a můj dědeček

Vyšli jsme si s dědou do lesa,
vzali s sebou pejska Matesa.
Počasí nám nepřálo,
sluníčko moc nehřálo.

Doma uvaříme si čaj
a pod střechou je nám fajn.
Děda večeri uvaří
a u rádia si zapaří.

Pouští samé „šedesátky“
a my máme v hlavě zmatky.
Když pustí dechovku,
raději hrajeme na schovku.

Proto půjdeme brzy spát
a o něčem hezkém si necháme zdát,
ať si ráno můžeme dobrou snídani dát.

Josef Pekař, 6. C

Adam Kučera, 8. B

Čas vánoční

Soumrak se snáší nad bílou krajinou,
ztichl i potůček za naší zahradou.
Celý kraj přikryla bělounká peřinka,
do mysli vkrádá se hřejivá vzpomínka.

Vánoce, Vánoce přicházejí,
z nebe na zem vločky padají.
U domů sněhuláci stojí
a doma zavonělo vánoční cukroví.

Děti už sáňkují, výskají vesele,
ptají se maminky: „Kdy budou Vánoce?“
Sýkorky v krmítku semínka čekají
a po roce všem v uších rolničky cinkají.

Ke slavnostní večeři usedáme spolu,
Ježíškovi zazpíváme krásnou koledu.
Vánoční nálada z Betléma přichází,
Ježíšek vždy dětem úsměvy vykouzlí.

Oči se rozzáří jak světla svíčiček:
„Který je asi ten nejhezčí balíček?“
Dárky pod stromečkem si rozbalíme,
mír a pohodu si užijeme.

Kristýna Famfulová, 9. D

Sára Valášková, 7. B

Začátek bez konce

Pokaždé, co si vzpomenu na to,
jak vypadá naše oblíbené místo,
přemítám nad tím každý den
a myslím si, že všechno byl pouze sen.

Sen, kde se dvě malé děti nesnášely,
i když to moc dobře věděly.
Těšil je společně strávený čas,
kdy si oba dělali naschvály zas.

Pomlouvali se pořád navzájem,
ale každý s chybným údajem.
Jedno ale věděli nejlépe,
přestože měli obě oči poloslepé.

I přes všechny ty neshody
jeden pro druhého skočil by do vody.
Rostli jako slunečnice na poli
ve zlatavě barevném okolí.

S věkem však docházelo všem,
že by se měli dát stejným směrem.
Jednoho dne bouřka naříkala hněvem
a její vzlykot střídal sten.

V nejvhodnější chvíli střetli se,
poté co poznali se po hlase.
Lavička sídlící vedle obchodu
tam nebyla jen tak bez důvodu.

Přestože byli úplně promočení,
cítili, že tohle je osudové znamení.
Přesně tady milostný příběh začal existovat.
A kdo ví? Možná, že bude i pokračovat.

Stela Charvátová, 9. D

O drakovi

Na hoře, kde vítr hvízdá,
drak svou sílu v noci sbírá.
Ohněm svítí tmavá pláň,
pod jeho křídly stín a strach je pán.

V jeskyni zlato jako slunce plane,
drak na něj hledí, tiše vstane.
Kdo blíží se, ten rychle zmizí,
neb dračí dech je chlad i žízeň ryzí.

Na nebe vzlétne, krouží v kruhu,
mraky trhá, má křídla ve vzduchu.
Bouře jde s ním, hory se třesou,
když jeho kroky po zemi se nesou.

Ale prý v srdci tají žal,
svět lidí mu vždy jen bolest dal.
Nech ho žít a nech ho spát,
draci jsou věční, budou se smát.

Tobias Peška, 6. C

Kouzlo přírody

V ranní rose tráva jiskří,
slunce stoupá v nebi výš,
ptáci zpívají své písňe,
vánek šumí mezi listy.

Lesní pěšinou když kráčíš,
stíny tančí po krajích,
potok šeptá tajné příběhy,
co si nese ve vlnkách svých.

Louka voní letním ránem,
motýl křídly zamává,
včelka v květech sbírá zlato,
příroda je kouzelná.

Hory stojí pyšně vzhůru,
hrdě stráží tichý svět,
každý strom a řeka šeptají,
že tu budou napořád.

Vladislav Josífek, 6. C

Strom a roční období

Vítr si šeptá se stromem,
asi mají něco za lubem.
Vítr si hraje s listy,
strom prohrává, to je jistý.

Vítr podzim volá znova,
pak bude zima opět snová.
Zima přijde, bude mráz
a náš strom bude snáz
vítat jaro, ten krásný čas.

Vladislav Josífek, 6. C

Tereza Benešová, 8. C

Ledňáček

Seděl jsem ve škole v naději,
že dojdu domů v klidu a v pokoji.
Přitom mi hlavou běžely
reklamy na mražené slasti,
dostal jsem nápad skvělý
zajít k místnímu prodejci.

Za pultem stál úslušný panáček
a řekl mi: „Zbyl poslední ledňáček.“
„A kolik by taková dobrota stála?“
„Cena vlídná, jen patnáct kaček.“
„Přidejte mi k tomu
jedno balení žvýkaček.“

„Pozor, ať tě s nimi nechytne
pan učitel Sedláček!“
„Nemějte starost,
to bude v pohodě,
mám z nákupu radost,
nenechám nic náhodě!“

Jenže mi v ten moment
ledňáček z ruky ulétl,
vrazil do mě spolužák,
tvrdil, že se spletl.

Ted' se k domovu ploužím,
zaháním slinu na sladké,
po ledňáčkovi marně toužím.
No štěstí... je fakt vratké.

Vojtěch Jareš, 9. C

Zmrzlé potěšení

Venku slunce hřeje a na mě svět se směje.

V naději, že dojdu domů
ve stínu mohutných stromů
dřív, než můj ledňáček roztaje,
na zemi se rozpadne,
a mně tyčka v ruce zůstane.

Už sním dlouho o té chuti,
té slasti, co na jazyku se kupí.
Co víc si jenom přát,
než ledňáčka si v horku dát.

Skoro dveře otevírám,
ledňáčka stále svírám.
Už jenom pár kroků stačí,
ke dveřím se rychle tlačím,
v žilách mi adrenalin srší.
Ale co se to stalo? Ono prší!

Adéla Elexhauserová, 8. A

Zuzana Šindelářová, 8. C

Dálka

Těžké je strmé horizonty překonat,
on však se nedokáže vzdát,
naděje, že otec, matka, jež
někde musí se smát.

Však zcela jeho vina to jest
zkoušet se vzdálit od matky,
žít život na vlastní pěst.
Nyní však daný život,
ten, jenž byl tak zakazován,
ztvární jen jeho vzlykot.

Mráz v srdci sílí až příliš,
kroky sněhem těžší a těžší,
již dochází mu síly,
naděje menší a menší.

Bojuje do vyčerpání sil,
teplo domova před očima nezhasíná,
ani když ubohý ledňáček ve sněhu navždy usíná.

Eva Roudnická, 8. A

Richard Bašta, 9. C

Náš Barevnáček

Náš malý ledňáček,
ten barevný ptáček,
který k nám nedávno
na bazénové dno
v jarní den přiletěl sám,
těší nás, že zrovna k nám.

Našel krásné místečko,
kde udělal si hnízdečko,
pobýval dlouho tam,
vždy pak odletěl, ale kam,
to nikdo doteď nevíme
a ani se to nedozvíme.

Přezdíváme mu Barevnáček,
je to přece barevný ptáček,
usedá na hnědé bidlo,
leskne se mu tyrkysové křídlo,
bříško oranžové jako pomeranč
je barevné jako ovocný ranč.

Přišla zima a s ní stěhování,
pro Barevnáčka však dlouhé hledání
nového hnízda, domova,
bylo jako napínavá telenovela,
vždycky rádi jsme koukali na něho
a přinesli mu něco na zub dobrého.

Teď už vzpomínat můžeme jen,
koukat smutně na ten kmen
a mít naději, že se Barevnáček
zase vrátí opět k nám,
do svého hnízda, ten malý ptáček,
aby nebyl tak sám.

Jolana Pauknerová, 8. A

Pilotní moucha

Jedna moucha se prý vkradla
na letišti do letadla,
vlétla během vteřinky
do pilotní kabinky.

Letěla jak trysk
přes ovládací disk,
pokračovala v tom dále,
šlo jí to velmi dokonale.

Dostala i korunku,
měla na ní bambulku,
bambulka jí upadla,
moucha smutku propadla.

Nic se ale nestalo,
mouchu něco napadlo.
Koupit novou? Nebo ne?
Kouknu po ní zítra ve dne.

V obchodě mají zavřeno,
už je všechno ztraceno!
Moucha už to vzdala,
pilotem se však stala.

Julie Rothbauerová, 6. A

Adam Kučera, 8. B

Dva kovbojové

U tý bílý skály
dva kovbojové stáli,
neměli co na práci,
na kytaru hráli.

Přišel tam k nim Dandy
z tý zlodějský bandy,
začal se tam vyťahovat,
až mu praskly kšandy.

Ó, pane Dandy,
když vám praskly kšandy,
zůstaňte tu v podvlíkačkách,
ať je trochu srandy.

Smát se budou lišky,
v křeči budou i myšky,
jelenům upadnou parohy,
šneci nebudou moct na nohy.

Hanbou pak zhroucen budete,
což určitě nechcete,
a tak si sedněte vedle Vandy,
ať vám zašije ty kšandy.

Kvido Pavlíček, 8. A

Čas přijímaček

Přijímací zkoušky se už blíží,
všechny nás to velmi tíží.
Všichni se již bojíme,
jak nakonec skončíme.

Denně testy děláme,
čas už skoro nemáme.
Musíme se vyhecovat,
v učení pilně pokračovat.

Přihlášky jsme už podali,
mailem jsme je poslali.

Ted' už se jen soustředit,
v testech všechno vyřešit.

Kéž by byly za námi,
ať nemusíme mít obavy.

Až přijímačky skončí,
všichni radostí vyskočí.

Zdeněk Lískovec, 9. A

Ledňáček

Létá kolem řeky ptáček,
pojmenován byl ledňáček,
kabátek má oranžovo-modrý,
malé rybičky ve vodě loví.

Vidět jej je vzácná věc,
já ho ale spatřil přec,
tělo drobné, zobák dlouhý,
živočich je to však krásný!

Na tenké větvičce rád si posedí
a dlouze na vodní hladinu hledí,
rybička z vody vyskočí
a on hned hbitě útočí.

Ledňáček hlídá říční kraj,
protože ví, jaký vzácný je to ráj,
pro přírodu je to naděje,
že nic špatného se neděje.

Je krásné mít u vody domov,
ať už je to břeh či ostrov,
ty zvuky, které voda poskytuje,
úplně všechny naplňuje.

Lukáš Holý, 8. A

Výprava

Bylo horké, suché léto,
venku to vypadalo jak ghetto,
všichni doma zavření,
ovšem i tak spaření.

Vydal jsem se na výpravu,
nikde nespatrił žádnou dopravu,
hledal jsem v každém obchodě,
má ústa už prahla po vodě.

Zašel jsem tedy do Penny,
tam pouze samé blbiny,
ztrácel jsem už naději,
blížil se co nejrychleji,
zhlédl jsem mrazáček,
byl tam vychlazený ledňáček.

Snědl jsem ho hned na místě,
prošel jsem se ještě po městě,
dorazil jsem do naší ulice,
k domovu došel jsem pak lehce.

Robert Bernard, 9. A

Hvězdy

Na zemi sedím,
na nebe hledím.
Ty hvězdy zářivě třpytí se,
jejich jas do mých očí vpijí se.
Já žiju jen pro tuto chvíli
a ony vzdálené jsou tolik milí.

Pak měsíc zpoza mraků vysvitne,
do své záře se oblékne,
každý aby znal,
kdo největší oblohy je král.

Někteří lidé říkají,
že až naše srdce skonají,
tak staneme se hvězdami
a budeme proplouvat jejich cestami.

A tak na zemi sedím,
s nadějí hledím.
Doufám, že na mě shora vidíš,
že se za mé činy nestydíš.
Své přání si jen tak vzít nedám,
já vím, že se s tebou jednou zas shledám!

Magdaléna Češková, 9. A

Hudba a já

Písně, co nejsou jen tóny,
nástroj, co není jen dřevem,
zvuky, které vydávají zvony,
a zpěv, co není řevem.

Hudba je útěk z reality,
z reality plné strachů.

Do světa, co voní po dřevě
pokrytém vrstvou prachu.

Bubny, které buší, když srdce se chvěje,
a flétna, co hladí jak vánku dech.
Když housle pláčou, srdce se směje,
piano šeptá o starých snech.

Hudba je ústy srdce,
tak nechme ji mluvit dál.
Vyjádří více než slova,
vždyť ona je umění král.

Justýna Karfíková, 9. A

Vánoční nálada

Vánoční nálada ze všech stran přichází,
a to nás všechny vede do nesnází.
Už ani koledy nezní tak ladně,
snad jsem dopis pro Ježíška nepsala marně.

Vánoce mají přinášet radosti,
ne celé týdny strávené ve starosti.
Zda letos se vánočka povede
a co strýček na Štědrý den provede.

Chybí tomu trocha sněhu,
která by Vánocům dodala něhu.
V ulicích je spousta lidu,
vždyť stačila by chvilka klidu.

Jen kratičká chvílička plná snění,
bez spěchání, hluku či mluvení.
Vánoce jsou svátkem radosti
a ne čas shánění kapra bez kosti.

Justýna Karfíková, 9. A

Lucie Sedláčková, 8. C

Hrdina všedních dní

Když se z domova plného lásky,
který tak moc milovala,
stal domov řevu a hádky,
kde chybí ten, s kým by se radovala.

Padala do tmy hluše
tam, kde nerostou sedmikrásky,
byla jak tělo bez duše
a její srdce bušilo bez lásky.

Jen kamarád je světlem v mlze,
on v úsměvu má záři,
vždyť vždycky setře všechny slzy,
co stékají po tváři.

On stal se pro ni hrdinou,
hrdinou všedních dní,
a když temné stíny všude se pnou,
udělá první poslední.

Justýna Karfíková, 9. A

Zvíře, nejlepší přítel člověka

Každý má mít kamaráda,
ať už zvíře nebo člověka.
Kamarád ti pomoc dá,
zvíře tě zas ohlídá.

Zvířata jsou důvěřivá,
k nemocným lidem empatická.
Pes je skvělý pro slepého člověka,
svou přízeň mu ukáže jeho tlapka.

Člověk zvíře nakrmí,
zvíře se mu odmění.
Když si zvíře žije blaze,
páníčka to vyjde draze.

A tím končí naše básnička
o přátelství zvířátka a človíčka.

Zdeněk Lískovec, 9. A

Barvy

Oblohu nám zdobí duha,
všemi barvami hraje.

Jablka na stromě rudá,
jahoda na záhonu zraje.

Taky oranžová jako med,
s ní západy slunce jsou krásné.
Žlutá po ní následuje hned,
září jako slunce jasné.

Voňavá zelená travička,
v lese zelený strom.
Po okně stéká kapička,
přišla bouře a ozve se hrom.

Dorota Helena Mucha, 8. C

Na jaře fialky
provoní celou zahrádku.
Růžová poupátka jako korálky,
pro růžové prasátko růžovou ohrádku.

Veronika Zadražilová, 9. A

Královna řek

Je hezčí než naše zahrady,
schovává v sobě poklady,
protéká našimi horami,
je královnou mezi řekami.

Pramení podél našich lesů,
pohled na ni zbaví nás všeho stresu,
plyne tiše naší vlastí,
její zvuky jsou pro nás slastí.

Proudí mnoha slavnými městy,
vezme si vše, co jí přijde do cesty,
protéká srdcem Evropy, kde široce téct začíná,
když Karlův most s otevřenou náručí ji uvítá.

Této krásné řece složil skladbu pan Smetana,
která omámí každého českého občana.

Každá harfenistka je pyšná,
když může zahrát hymnu Česka,
která je o naší nejhezčí řece,
jež provází nás na každé cestě.

Matěj Lískovec, 6. A

Ty

S kým je mi líp, s kým je všechno jiný.

S kým se hodiny mění ve vteřiny.

S kým chci strávit čas, s kým chci být pořád spolu.

S kým posunu se nahoru a nestáhne mě dolů.

Kdo mě podrží, ať nemusím se bát.

Kdo se mnou bude plakat, ale i se smát.

Kdo tu vždycky bude pro mě a nebude mi lhát.

Kdo je na mé straně a chce se za mě rvát.

Pro koho tady budu já, když potřebuje pomoci.

Pro koho zůstanu vzhůru klidně pozdě do noci.

Pro koho se změním, když bude si to přát.

Pro koho udělám cokoliv, když to jeho srdce bude hrát.

Nemusíš se bát, já tě tu nenechávám.

S tebou opravdové štěstí poznávám.

Jsi jako oheň, co hřeje dlaně.

A nikdy se s tebou necítím zklamaně.

Veronika Zadražilová, 9. A